

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Catedrals

En visitar una població qualsevol amb seu episcopal (Solsona, Vic, Tortosa...), la catedral acostuma a ser un dels indrets que s'inclou en la llista de visites. Els motius poden ser diversos: la seva ubicació, la seva rellevància monumental i arquitectònica que la converteix en edifici singular, la seva implicació com a bé cultural en la vida ciutadana... La seva funció, però, no acaba aquí. La catedral —extrapolant la significació d'una coneguda frase— és el «cap i casal» de totes les esglésies diocesanes i, al mateix temps, portadora d'una simbologia pròpia. En totes les diòcesis se celebra cada any la festa litúrgica de l'aniversari de la dedicació de la catedral: a Vic, el 17 de setembre; a

Girona, el 21 de setembre; a Urgell, el 23 d'octubre; a Solsona, el 10 de novembre... Rere aquestes dates hi ha un llarg recorregut fins al punt de partença —l'any de la dedicació—, que podria molt ben ser un edifici diferent del que existeix actualment. Així, per exemple, l'any en qüestió seria: Vic, 1038; Girona, 1038; Urgell, 1040; Solsona, 1163... La catedral és, doncs, l'església on el bisbe té la seva «càtedra» i a l'entorn de la qual s'aglutina l'Església local o diocesana. Per això, afectivament, hauria de ser apreciada amb una estimació semblant a la que atorguem a aquelles esglésies a què, tant si són parroquials com de comunitat, donem el qualificatiu de «la meva església».

Diumenge XXV de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa (2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és Fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal, condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

Salm responsorial (Salm 53)

El Senyor fa costat als meus defensors.

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom.
Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu.

Lectura de la carta de sant Jaume (3,16–4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la

llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers,

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà lliurat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

Els silencis dels deixebles | Mn. Marc Majà i Guiu

En l'evangeli d'aquest diumenge Jesús instrueix els deixebles amb una de les lliçons més difícils d'entendre: «el Fill de l'home serà lliurat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Davant la dificultat d'aquest ensenyament, els deixebles callen, no gosen fer preguntes al Mestre. Les paraules de Jesús sobre la Passió, sobre l'amor fins a lliurar la pròpia vida, provoquen silenci, un tall de respiració en els deixebles. En la relació dels deixebles amb Jesús hi ha altres moments de silenci. Un d'aquests moments de silenci s'esdevé, curiosament, en un context diametralment oposat al de la Passió: en el context pasqual, en el trobament dels deixebles amb Crist ressuscitat. Llegim en l'evangeli de sant Joan que, després de la pesca miraculosa deguda a la proposta d'un desconegut, «cap dels

deixebles no gosava preguntar-li qui era, perquè sabien que era el Senyor» (Jn 21,12). La presència del Ressuscitat és tan nova, tan gran, tan *increïble*, que provoca, també, un emmudiment dels deixebles. Quin significat tenen aquests dos moments de silenci, en la Passió i en la Pasqua del Senyor? La Passió i la Pasqua constitueixen la revelació cabdal de tota la vida de Jesús. Amb la mort i la resurrecció de Jesús, estem tocant directament el cor del misteri de Crist. Per aquest motiu, la reacció pròpia del creient davant quelcom tan gran és, en primer lloc, el silenci. No un silenci estèril o fred sinó, ben al contrari, un silenci admirat, un silenci contemplatiu, un silenci orant, un silenci confiat, un silenci confessant i, finalment, un silenci amant que disposa la persona a ser fecundada per la gràcia de Déu que transforma la vida.

Sant Joan d'Àvila, doctor de l'Església | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El pròxim diumenge 7 d'octubre el papa Benet XVI declararà doctors de l'Església el sacerdot espanyol del segle XVI sant Joan d'Àvila i la religiosa alemanya santa Hildegarda de Bingen, que en el segle XII fou una dona santa i forta, gran consellera espiritual i de gran intel·ligència. Aquests dos nous doctors de l'Església universal s'afegiran als trenta-tres declarats fins ara per l'Església —tres d'ells, espanyols: sant Isidor de Sevilla, sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús— com a testimonis de santedat preclara, doctrina eminent i influx universal. Quan l'Església declara un sant, doctor de l'Església assenyalava la seva vida i els seus ensenyaments com a camins clars i segurs per a entendre i viure l'evangeli de nostre Senyor Jesucrist.

Sant Joan d'Àvila ens pertoca de més a prop i cal alegrar-nos per la seva declaració de doctor de l'Església. La seva vida, els seus ensenyaments i la seva intercessió són per a tots nosaltres un nou alè per a continuar endavant en la nostra vida cristiana feta de fidelitat i testimoni, de santedat i d'evangelització.

El Mestre Àvila va néixer a Almodóvar del Campo (Ciudad Real) en 1499 o 1500. Va estudiar Lleis a la universitat de Salamanca i Arts i Teologia a la d'Alcalá de Henares. Ordenat sacerdot l'any 1526, va sentir la urgència d'anar a les missions a Amèrica, però el diàleg amb l'arquebisbe de Sevilla li va canviar els plans i va donar-se del tot a la missió evan-

gelitzadora, principalment per les terres d'Andalusia, però també per la Manxa i Extremadura. Va morir a Montilla (Còrdova) l'any 1569.

La santedat i espiritualitat, cristiana i sacerdotal, de sant Joan d'Àvila està relacionada estretament amb la seva vida ministerial, tant en la predicació com en la celebració i en la seva donació a imatge del Bon Pastor. En el seu sepulcre hi ha un epitafi que diu: *messor eram* (era segador). I, de fet, la seva vida fou santificar-se com a predicador, catequista i educador. Ell anunciava el missatge evangèlic de tal manera que aquest portés a la celebració de la litúrgia i a la vida, viscuda com a camí de santedat. El seu lliurament total al ministeri tenia un punt de partença clar: l'amor i el seguiment de Jesús en la pobresa. La seva vida fou una còpia de la figura apostòlica de sant Pau, en la seva vida i en la seva predicació.

Sant Joan d'Àvila fou un gran coneixedor de l'Es-criptura, seguidor dels sants Pares i de la bona teologia, sobretot de sant Tomàs d'Aquino. Aquesta saviesa de l'Església la va saber fer predicació clara i ardent d'amor a Déu, catequesi per als infants a fi de poder ser apresada i cantada, consell en l'Esperit en la direcció espiritual. El seu «doctorat» és el de l'Amor de Déu. Ell deia textualment: «Sepan todos que nuestro Dios es amor.» Sant Joan d'Àvila ens convida a no dubtar mai de l'amor de Crist, a estimar-lo sense anteposar res al seu amor, a dedicar tota la vida a fer-lo estimar.

Agenda litúrgica de la setmana .....

23 ■ Diumenge XXV de durant

l'any / Cicle B. Sant Pius de Pietrelcina (†1968). Santa Tecla, verge i màrtir. Sant Constanci, màrtir (s. V).

Lectures: Saviesa 2,12,17-20 / Salm 53 / Jaume 3,16-4,3 / Marc 9,30-37

24 ■ Dilluns. La Mare de Déu de la Mercè. Sant Gerard, bisbe (†1043).

Lectures: Proverbis 3,27-34 / Salm 14 / Lluc 8,16-18

25 ■ Dimarts. Sant Dalmau Moner (†1341).

Lectures: Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118 / Lluc 8,19-21

26 ■ Dimecres. Sant Cosme i sant Damià, màrtirs (†304). Sant Nil, abat (†1004).

Lectures: Proverbis 30,5-9 / Salm 118 / Lluc 9,1-6

27 □ Dijous. Sant Vicenç de Paül, prevere (†1660). Santa Judit.

Lectures: Cohèlet 1,2-11 / Salm 89 / Lluc 9,7-9

28 ■ Divendres. Sant Venceslau, màrtir (†935). Sant Alaric, màrtir (†973).

Lectures: Cohèlet 3,1-11 / Salm 143 / Lluc 9,18-22

29 □ Dissabte. Els Sants Àngels Miquel, Gabriel i Rafael.

Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 137 / Joan 1,47-51

30 ■ Diumenge XXVI de durant l'any / Cicle B. Sant Jeroni, prevere i doctor (ss. IV-V). Santa Sofia (s. II).

Lectures: Nombres 11,25-29 / Salm 18 / Jaume 5,1-6 / Marc 9,38-43.45.47-48

Un llibre i un autor: *Del sentiment tràgic de la vida*, de Miguel de Unamuno

Volum núm. 12 (juny del 2012, 372 pp.) de la col·lecció «Clàssics cristians del segle XX», una col·lecció promoguda per la Facultat de Teologia de Catalunya i editada per Pòrtic, amb el suport del a Conferència Episcopal Tarraconense, la Fundació Dr. Albert Bonet i el Departament de Vice-presidència de la Generalitat de Catalunya. Traduït del castellà per Xavier Vilaró i Palomera i amb una introducció de Pedro Rodríguez Panizo.

Les primeres setanta pàgines contenen l'Índex, la Introducció i la Bibliografia. Després, a les pp. 69-372, trobem els onze capítols i la conclusió de l'obra esmentada.

Triar alguns textos en forma de retalls de lectura perquè servissin de presentació (tal com s'ha fet amb els altres onze volums d'aquesta col·lecció, sense pretensions d'estudi crític) ha estat un treball laboriós.

Quan va arribar el llibre a la redacció del Full, un dels col·laboradors va fer el següent comentari: «¿Aquest llibre, s'havia de traduir?» El debat sobre aquest tema fa temps que dura i no pensem tots el mateix, però, amb el llibre a les mans, la impressió és que ha valgut la pena i, potser, amb excessiu retard.

De Miguel de Unamuno i Jugo es poden destacar diferents facetes, si bé les més rellevants i que defineixen millor la seva personalitat són les de pensador i divulgador. Va parlar i va escriure de forma incansable. La seva feina de professor i rector d'Universitat es completà amb la seva participació en la vida política. El seu llegat literari és extens i variat: obres d'assaig, novel·la, poesia, teatre, correspondència... En la tercera edició de les seves *Obras completas* aquest llegat ocupa una desena de volums.

El llibre al qual avui ens referim pertany al gènere d'assaig i porta per títol *Del sentiment tràgic de la vida en els homes i en els pobles*. Va sortir publicat per capítols a la revista madrilenya *La Nueva España*; el primer capítol, pel desembre de 1911, i la conclusió, al cap d'un any. En format llibre va veure la llum l'any 1913. Molts comentaristes el consideren el seu llibre major, la seva obra magna. Fou traduït a altres llengües —italià (1914), francès (1917), anglès (1921), alemany (1935)— i reeditat en castellà moltes vegades.

Miguel de Unamuno va néixer a Bilbao el 29 de setembre de 1864 i morí a Salamanca el 31 de desembre de 1936. Era el tercer fill d'una família de sis germans. Quan tenia sis anys va morir el pare. A l'edat de deu anys, en 1874, visqué el bombardeig de Bilbao per les forces carlistes; ho recorda en seva la novel·la *Paz en la guerra* (1897). Va estudiar batxillerat a l'Institut Vizcaíno de Bilbao (1875-80) i, a setze anys, es desplaçà a Madrid per estudiar Filosofia i Lletres. Assolí el doctorat en edat precoç, a vint anys.

A partir d'aquesta data, tal com ha fet un dels seus biògrafs i comentaristes, la seva vida i la seva obra es poden dividir en quatre etapes, encapçalada cadascuna per una paraula clau:

1884-1897: *Fons*. Des de la tesi doctoral fins a la profunda crisi religiosa que viu l'any 1897. Durant aquest període, centra la seva atenció en el problema d'Espanya, en Europa, en la qüestió social i en la llengua entesa com a ànima del poble...

1897-1913: *Abisme*. Des de la crisi religiosa de l'any 1897 fins a la publicació del llibre *Del sentiment tràgic de la vida* (1913). Principals temes d'aquest període: el problema de la religió i de la immortalitat com a font del sentit de l'existència; les tràgiques relacions entre raó i fe, ciència i religió, amor i pedagogia; el catolicisme popular, el «quixotisme», la polèmica amb Ortega i Gasset...

1913-1927: *Agonia* (amb el significat de lluita). És el període de les seves grans ficcions literàries i de la seva gran obra poètica *El Cristo de Velázquez* (1920).

1927-1936: *Memòria*. Reapareixen les seves idees més constants i més conegudes. Un dels punts culminants d'aquest període és la novel·la *San Manuel Bueno, mártir* (1933).

Després del seu doctorat, mentre preparava les oposicions a càtedra, es guanyà la vida fent de professor d'institut de secundària en diferents centres de Bilbao. L'any 1889 visità per primera vegada França, Suïssa i Itàlia. L'any 1891, es casà amb Concha Lizárraga, que li fou sempre un gran ajut, i obtingué la càtedra de professor de grec a la Universitat de Salamanca. L'any 1894 ingressà en el Partit Socialista, del qual fou afiliat durant tres anys, i començà a col·laborar en la revista *Lucha de Clases*. L'any 1897 experimenta una profunda crisi espiritual que capgirà la seva forma de pensar.

L'any 1900 era nomenat rector de la Universitat de Salamanca. En una carta a un col·lega argentí, entre 1905 i 1908, diu que s'ha posat a «treballar en una obra, mística qui sap, en una concepció religiosa, en un *Tratado del amor de Dios*». Aquest tractat, considerat el precedent del llibre *Del sentiment tràgic de la vida*, va romandre inèdit fins a l'any 2005, en què se'n féu una edició crítica i es poden així confrontar les dues obres.

Pel desembre de 1911, la revista madrilenya *La España Moderna* va publicar el primer capítol d'unes reflexions que foren completades en lliuraments successius. En 1912, exceptuat el mes de novembre, hi aparegueren els onze capítols restants. L'any següent, en 1913,

es va publicar en forma de llibre. Va significar un canvi de temàtica centrada en l'existència humana com a camp de batalla on lluiten, de forma tràgica, l'ànima d'immortalitat i la caducitat de l'ésser temporal. D'aquesta obra s'ha dit que s'hi palpa la recerca angoixosa de la fe amb una gran prego-

nesa de pensament, influenciat per Kierkegaard, i que es podria resumir dient que «és en la vida-per-a-la-mort on viu-per-a-la-mort l'anhel d'immortalitat, l'ànima de Déu».

És considerat el llibre major, el més important, la seva obra magna. Comenta ell mateix que les coses que hi tracta «han anat sortint de les meves mans cap a la impremta en una quasi improvisació sobre notes recollides durant anys, sense haver tingut presents en escriure cada assaig els que el van precedir. I, així, aniran plens de contradiccions íntimes —almenys aparentment— com la vida i com jo mateix.»

Aquests són uns breus fragments de lectura, triats després de molt buscar i rebuscar, on queda reflectit el seu ideari personal:

«Mentre vaig pelegrinar pels camps de la raó a la recerca de Déu, no vaig poder trobar-lo perquè la idea de Déu no m'enganyava, ni vaig poder prendre per Déu una idea, i va ser aleshores, quan errava pels erms del racionalisme, quan em vaig dir que no hem de buscar més consol que la veritat, cridant així la raó, sense que per això em consolés. Però, en anar enfonsant-me en l'escepticisme racional, per una banda, i en la desesperació sentimental, per l'altra, se'm va encendre la fam de Déu i l'ofec de l'esperit em va fer sentir, amb la seva falta, la seva realitat. I vaig voler que hi hagi Déu, que Déu existeixi. I Déu no existeix, sinó que més aviat sobreexisteix, i sosté la nostra existència tot existint-nos» (p. 227).

«El Déu del qual tenim fam és el Déu a qui preguem, el del *Pare nostre*, de la pregària dominical;

el Déu a qui demanem, abans que res i sobretot, ens adonem o no d'això, que ens infongui la fe, fe en Ell mateix, que faci que creguem en Ell, que es faci Ell en nosaltres, el Déu a qui demanem que sigui santificat el seu nom i que es faci la seva voluntat —la seva voluntat, no la seva raó— així a la terra com al cel, però tot sentint que la seva voluntat no pot ser sinó l'essència de la nostra voluntat, el desig de persistir eternament» (p. 236).

«Creure en Déu és anhelar que existeixi i és, a més, comportar-se com si existís; és viure d'aquest anhel i fer-ne el nostre íntim ressort d'acció. D'aquest anhel o fam de divinitat sorgeix l'esperança; d'aquesta, la fe, i de la fe i l'esperança, la caritat. D'aquest anhel arrenquen els sentiments de bellesa, de finalitat, de bondat» (p. 242).

La fe d'un astronauta .....

Reflexió tramesa per un lector del Full sobre un fet d'actualitat.

En el transcurs d'un viatge a Jerusalem, Neil Armstrong confessà que valorava més haver trepitjat els llocs per on passà Jesús que haver trepitjat la Lluna. Fou un home molt religiós, a l'extrem oposat de la pretensió del president Khrushchev que ironitzava dient que, en el seu primer viatge per l'espai, Yuri Gagarin «no havia vist Déu».

Durant aquella dècada dels anys seixanta del segle passat, en la cursa espacial entre els Estats Units i la Unió Soviètica era important ser «el primer». Els russos, amb Yuri Gagarin, van ser els primers a aconseguir que un home fes un primer viatge espacial complet. Fou en 1961 que Nikita Khrushchev, en una de les reunions del Politburó, aprofità l'ocasió per a una ocurrència atea dient que «Gagarin ha volat a l'espai i allí no hi ha trobat Déu». L'heroi rus va morir l'any 1968 en un accident d'aviació sense poder veure la següent gran gesta de la navegació extraterrestre.

Fou el 21 de juliol de 1969. L'Apollo XI, amb aquella històrica tripulació formada per Neil Armstrong, Edwin «Buzz» Aldrin i Michael Collins, va arribar a l'òrbita de la Lluna i, quan el mòdul va tocar la seva superfície, Armstrong en va sortir i, en posar-hi els seus peus, va pronunciar en directe per a milions de telespectadors aquella frase tantes vegades repetida: «Un petit pas per a un home, un gran pas per a la humanitat.»

La seva defunció el propassat dia 25 d'agost, a vuitanta-dos anys d'edat, ha recordat sobretot aquest moment, tot i que ell en arribar a la NASA gaudia d'un brillant historial militar que incloïa setanta-vuit missions de combat com a pilot naval a Corea.

Armstrong era un home religiós i profundament cristià. En aquest sentit, potser la història més coneguda és la que succeí a Jerusalem l'any 1968. Va visitar aquesta ciutat i demanà a Tomàs Friedman, un professor expert en arqueologia bíblica que va fer-li de guia, que el dugués a un lloc on fos cert que hi havia passat Jesucrist. El professor —és una de les seves alumnes, Ora Shlesinger, qui ho ha explicat més d'una vegada— el va dur a les restes de l'escalinata del temple construït per Herodes el Gran, que encara es conserven. «Aquests graons constituïen l'entrada principal al Temple —va dir-li—. Segur que Jesús va pujar-los.» Armstrong es concentrà profundament i resà una estona. Acabat, es girà cap a Friedman i, emocionat, va dir-li: «Per a mi significa més haver trepitjat aquests graons que haver trepitjat la Lluna.»

ISCRVIC

Batxillerat i Llicenciatura en
Ciències Religioses

Bloc temàtic sobre Teologia
Matrícula oberta curs 2012-2013

Període de matriculació: del 16 al 31 de juliol,
i primera setmana de setembre.

www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org / Tel. 902702032

Inici de l'Any de la Fe al Bisbat de Vic

El proper diumenge 14 d'octubre tindrà lloc a la Catedral de Vic l'inici de la celebració de l'any de la fe al nostre Bisbat. Serà la concreció local d'un gran esdeveniment de tota l'església universal: el dia 11 d'octubre, el Sant Pare Benet XVI, encetarà l'efemèride a nivell d'església universal.

El motiu bé s'ho mereix: el cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II i els vint anys de la publicació del Catecisme de l'Església Catòlica. Cal que sigui un «temps de gràcia espiritual que Déu ens ofereix per a recordar el do preciós de la fe» (Benet XVI, Porta Fidei), bo i reflexionant sobre ell i redescobrint-ne la seva bellesa, de tal manera que l'adhesió al Crist sigui més conscient i vigorosa.

Per a celebrar aquesta fita tant important s'ha preparat una jornada diocesana al Seminari diocesà, que voldríem que fos amena i amb uns continguts que ens ajudin a viure intensament tot l'any de la fe, i que ajudi així la invitació que ens fa el Sant Pare per aquest any. El moment central de la Jornada serà la celebració de l'Eucaristia a la Catedral, presidida pel nostre bisbe, Mons. Romà Casanova i Casanova, a les 2/4 de 6 de la tarda.

Horari celebració inici de l'Any de la Fe –Jornada Diocesana	
11,00	–Acollida al Seminari i pregària inicial.
11,30	–Presentació dels objectius que ens presenta el Pla Diocesà de Pastoral per al present curs. –Xerrada sobre L'Any de la Fe, oportunitat pastoral, a càrrec de Mn. Jaume Casamitjana –Descans. –Presentació del curs pastoral. –Altres informacions i materials d'utilitat.
13,30	–Dinar al Seminari.
15'30	–Testimoni
17,30	–A la Catedral, celebració de l'Eucaristia presidida pel nostre bisbe, Mons. Romà Casanova i Casanova.

Per als qui es quedin a dinar, el preu és de 10 euros els adults i 6 euros els nens.

Per a inscriure-us a la jornada o al dinar, podeu telefonar al Seminari diocesà:

902 70 20 32 (data màxima inscripció dinar: dijous, dia 11).

Vivències d'un viatge a la Trapa | Josep Molist i Rifà.....

Un diumenge del mes d'agost vaig agafar el tren-hotel, un tren nocturn en direcció a Tudela de Navarra. En el vagó-bar vaig enfilat una conversa amb un noi que es disposava a resseguir un tram del camí de Sant Jaume. Vam parlar de les expectatives que el pelegrinatge obria. Un tema en portava un altre, fins que vam sortir a parlar, com sol passar en aquests casos, de la vida i el seu possible sentit, del cos i de l'esperit.

I és que viatjar en tren sempre m'ha semblat fascinant. Esdevé una oportunitat per a descobrir mons i maneres diverses d'entendre les coses. Potser perquè en si mateix el tren ja forma part d'un viatge que posa en moviment el procés interior del qui viatja. Obre finestres a la curiositat, a la sensibilitat, i ens transporta a un altre medi, que ens afecta i transforma. Ens permet descobrir la diferència.

El temps havia passat volant. Quan me'n vaig adonar, ja érem a Saragossa. Mitja hora més tard, el tren arribava a Tudela. El rellotge de l'estació indicava tres quarts d'una de la matinada. L'estació era deserta i els carrers buits. Em vaig ficar al vestíbul del primer hotel il·luminat que vaig trobar. Hi vaig passar la nit. L'endemà, amb un company prevere, vam fer cap al monestir de La Oliva. Vam arribar-hi a l'hora sexta.

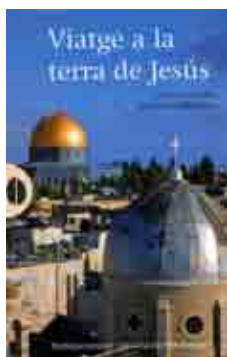
Aquest monestir, fundat pel rei de Navarra García Ramírez l'any 1134, es troba situat en una plana, a la franja que uneix l'Aragó amb l'antic Regne de Navarra, a la riba del riu Aragó, a prop d'Olite i no pas lluny de Sos del Rey Católico. La comunitat actual, però, és herència de la refundació de l'any 1927.

El cenobi emergeix en una plana, entre vinyes, camps de blat i arrossars. L'edifici modern on habita la comunitat hi queda perfectament integrat. Els trapencs són particularment senzills i austers en la vida que menen. El claustre, l'hort, les granges, la botiga i l'hostatgeria conformen l'espai i trenen un model de vida alternatiu, diferent.

Als capvespres, la lluminositat del crepuscle dóna a la pedra de l'edifici una tonalitat rogenca molt original. L'aire auster i elegant de les línies arquitectòniques, sobretot de l'església abacial, produeix un efecte harmoniós, alterat només per la campana nerviosa. Els silencis, la cadència i l'austera discreció de la salmòdia mesurada per la cítara no deixen indiferent el turista i penetren en el cor de l'hoste.

El treball i l'oració, les converses d'aquells cinc dies ja formen part del viatge de la vida, un pelegrinatge que ens permet de contemplar la bellesa del rostre de Déu amb simplicitat i naturalitat.

Llibres | Viatge a la terra de Jesús, d'Àngela Volpini i Marcel Capellades.....

Editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat (núm. 218 de la col·lecció El gra de blat, 156 pp.). És un llibre en el qual s'ofereixen unes suggerents reflexions sobre la terra de Jesús i sobre les emocions que els llocs on van posar els peus susciten en l'ànim dels dos «pelegrins». Tenen en comú l'amor pel missatge de Jesús i, partint de camins diversos, coincideixen a comprendre aquest missatge, adreçat a la humanitat, com l'única proposta vàlida per a trobar la pau i la felicitat a la terra. Àngela Volpini encapçala el seu «viatge, començat el 67 i acabat el 2009, [un viatge fet realitat en els anys 1994 i 2009] que ha durat 42 anys», amb l'expressió «Passió d'amor». El P. Marcel ha preferit com a títol «La ciutat de la pau», ja que el seu llibre «és un ressò del "Somni de Galilea" que Jesús anomenà el Regne [...] i que encara està per realitzar».

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60